

CONSELL NACIONAL DEL PSC – 29 DE JUNY DE 2013

INTERVENCIÓ DE PERE NAVARRO

Voldria començar amb un record Per les persones de la Vall d'Aran, Pirineu i Lleida que han patit inundacions i pedregades. Voldria que el Consell Nacional se solidaritzés amb ells. Parlant amb les persones que han patit. Fins i tot la Reina ahir va visitar la zona i el President de la Generalitat encara no ha tingut temps d'anar-hi i solidaritzar-se amb els catalans i catalanes que estan patint.

Comencem aquest Consell Nacional en un moment de molta, molta feina, i estigueu ben segurs que donarà els seus fruits. Sabeu en quina situació està aquest país: Catalunya, patint una crisi econòmica i social dramàtica, sense precedents, amb uns índex d'atur altíssims: 902.300 aturats a Catalunya, i més de 6 milions a Espanya i amb l'empobriment accelerat de les classes mitjanes que coneixíem, d'exclusió social de molts sectors i barris de les nostres ciutats, del nostre país.

Donaré algunes dades: 113.300 llars catalanes sense cap ingrés, i gairebé 2 milions a Espanya; famílies que subsisteixen només amb 426€ al mes, i a les quals el govern de CiU els ha reduït la dotació un 27%; per cert, ERC. Hi ha algú que diu que vol que ens acostem a ERC. Absolutament disposats a fer-ho quan deixin de ser còmplices de les retallades i prioritzin el seu calendari social. 7.000 famílies desnonades a Catalunya durant l'any 2012; 1 de cada 3 famílies usuàries de Creu Roja no poden donar als seus fills carn ni peix almenys un cop al dia.

I amb massa casos de pobresa i malnutrició infantil (un 23'7% d'infants viuen sota el llindar de la pobresa), drames personals, ambient de frustració d'esperances i de falta d'expectatives, desconfiança en el progrés, en el futur. **I deixeu-m'ho dir: el que és lamentable és que el president Mas estigui més preocupat per no fer enfadar Oriol Junqueras que per les beques menjador.** El president Mas és president d'un Govern que no governa: que ocupa el govern de la Generalitat avui, però que actua com si estigués en un altre lloc i en un altre moment; que tanca els ulls a la realitat: no hi veu, no escolta, i sí que parla, però no per respondre als problemes del present. I no us equivoqueu: tampoc per preparar ni respondre als reptes del futur.

Per governar, per fer-ho bé, cal treballar per enfortir les bases de la nostra economia i atreure inversions productives, no debilitar-les dia a dia i arriscar les inversions de les empreses que ja tenim al país. Cal invertir en l'educació dels nens i nenes, i dels joves, i no retallar i discriminar en el millor que els podem donar com a societat. Cal ocupar-se i protegir les persones en situació de precarietat (persones dependents, malalts, gent gran...), i no donar-los l'esquena, agreujar la seva situació i incrementar les desigualtats que trenquen la unitat i la cohesió d'aquest país. Cal reforçar els pilars de l'Estat del Benestar, les veritables i més preuades "estructures d'Estat", i no erosionar-les com estan fent mentre parlen de crear-ne de noves, en un exercici d'hipocresia política.

Per governar, per fer-ho bé, per tot això, cal saber que la base de la nació són les persones, i que res és possible sense aquestes o en detriment d'aquestes. La nació no ha de ser una càrrega sobre les esquenes de la gent: som nosaltres, les persones, que hem de garantir amb el nostre progrés que el país avanci. I és la gent, el seu benestar, la seva prosperitat i la del país, la justícia social, la principal motivació i motiu de ser dels socialistes.

Mireu, ja fa mesos que la societat està impacient. Impacient de veure la llum al final del túnel, o de veure senyals que li indiquin quin és el camí a seguir. Esperen respostes dels governs, en primer lloc, i també dels partits, solucions de les institucions, del "sistema" però també fora de les institucions, ja que el descrèdit de l'actual sistema polític, malauradament, va creixent. Per això és fonamental que vegin que, des dels principals partits i, per descomptat, des del govern, hi ha voluntat política i actitud procliu a parlar dels grans temes de país i a arribar a grans acords o estratègies de progrés, per mirar de fixar mínims imprescindibles o màxims possibles.

I tenim un exemple recent en l'acord que es va prendre en el Congrés per fixar una posició comuna de cara al Consell Europeu que es va celebrar ahir: un gran acord. Per demanar solucions contra l'atur juvenil, per facilitar el crèdit a les PIMEs, per desplegar un programa d'estímul econòmic europeu de promoció del creixement i l'ocupació i per accelerar la posada en marxa de la Unió Bancària.

Mesures que sempre hem defensat, que estan en el nostre programa de propostes en política europea, i gràcies a les quals s'ha arribat a alguns acords a nivell europeu: 8.000M d'€ contra l'atur juvenil, 10.000 M d'€ per facilitar el préstec a les PIMEs. Mesures encara insuficients però molt necessàries i per fi en la bona direcció.

Convindrien més acords com aquests, són importants, i són per això, per ajudar el país, la societat, i no els partits. I reitero: si la situació en què ens trobem com a país, com a societat, és una situació d'emergència -com ha descrit el propi govern-, no pot ser que no es trobin respostes ni polítiques adients, ni tan sols actituds polítiques que esperaria la societat o el món empresarial en unes circumstàncies com les actuals, d'emergència.

Si en aquest país no hi ha acords per assolir grans objectius de país –i dic “grans”, essencials i d'una importància cabdal- és per falta de voluntat d'uns, i per miopia política d'uns altres i càlcul electoral a curt termini. No per manca de generositat, o de vocació de servei públic del partit que representem tots plegats.

I la voluntat d'aportar propostes per part del PSC per ajudar a recuperar la nostra economia i el nivell de vida de les persones segueix i seguirà en peu en el futur. Oberta, evidentment, al govern, però especialment com a contribució a la societat i als sectors socioeconòmics del país. Perquè els drets socials i nacionals són indestruïbles, per descomptat que ho són. I per això estic a disposició per continuar abordant propostes per afavorir la sortida de la crisi, que considero una prioritat nacional.

Ho he dit però ho vull reiterar. Hi ha alternativa a l'actual situació, hi podria haver propostes de millora importants i marge –significatiu-, per un canvi de rumb polític que veiem absolutament imprescindible. Però si estem encallats en aquesta roca és perquè algú està capficat en no virar malgrat les dificultats d'aquesta ruta equivocada i incerta .

Companyes i companys, en el terreny nacional, el PSC està fent història. Davant els que treballen per eixamplar la separació, per conrear l'enfrontament, per destacar les diferències, els i els socialistes, catalans i espanyols, estem treballant per donar valor al que ens uneix, per destacar la solidaritat entre els diferents pobles d'Espanya, per construir grans acords i grans pactes de país i de futur.

Davant el PP vol que “espanyolitzar els nens catalans”, el PP que va recórrer l'Estatut, i que ha fet el que ha pogut i més per carregar-se el sistema d'immersió lingüística. Davant altres partits que s'omplen la boca de regeneració democràtica i que són els principals conservadors de l'*statu quo* territorial, sabent com se sap que no resulta satisfactori i que s'ha esgotat el model d'organització territorial de l'Estat de les Autonomies.

El PSC està treballant per resoldre la crisi territorial i els problemes d'encaix entre Catalunya i Espanya. I davant els que ens consideren alienats de la causa nacional, o que ens volen esborrar del mapa del catalanisme polític, els i les socialistes de Catalunya recuperem la millor tradició del catalanisme federalista, i estem impulsant un procés de reforma territorial i de regeneració democràtica transcendental al conjunt d'Espanya.

Hem promogut, gràcies a una molt bona proposta que coneixeu -elaborada en primer terme per la Fundació Rafael Campalans, la fundació del partit que presideix el company Miquel Iceta- un debat profund de reforma constitucional en el conjunt del socialisme espanyol, que entronca i pretén donar resposta als principals problemes que creiem que pateix Espanya, i la resolució dels quals considerem altament necessària i urgent.

Volem una reforma constitucional federal per contribuir a un debat imprescindible per recuperar la confiança de la ciutadania en els polítics, la política i les institucions de govern d'aquest país, i restablir la legitimitat certament debilitada de l'Estat espanyol en aquests moments.

I volem aprofitar el marc de reforma constitucional per recollir noves demandes de la ciutadania: les de constitucionalitzar els drets civils i socials. Les de garantir polítiques públiques i socials, com l'educació,

la sanitat o els serveis socials. I les de reformar les institucions per recuperar la confiança de la ciutadania. Inclosa la Monarquia.

Per això, el PSC, davant la crisi de confiança en les institucions, en els governs, també en els partits; davant la crisi territorial i d'encaix entre Catalunya i Espanya; davant la crisi de legitimitat democràtica del pacte constitucional, ofereix, proposa i està liderant una reforma constitucional que considerem fonamental per afrontar la modernització del país.

Ho estem fent des de Catalunya, pensant en Catalunya però també en la resta d'Espanya, de la mà dels companys i companyes socialistes espanyols. **I aquesta voluntat nostra també entronca –com deia- amb l'herència del catalanisme federalista, el catalanisme de Joan Maragall** que, després d'escriure l'Oda al 1898, va veure un ressorgir polític a Espanya el 1908, que el va portar a escriure el seu "Visca Espanya" -que també forma part de la seva obra-, convençut com era aleshores de la descentralització i d'una estructura estatal que donés més autonomia i força a les comunitats perifèriques.

«Ara podem ensenyar lo que cridem: perquè 'visca Espanya' ja no és el crit tràgic, ja no és un ressò de la buidor, ja no és el símbol de les polítiques funestes; sinó que el nostre 'visca Espanya' vol dir que l'Espanya visca -enteneu?-, que els pobles s'alcin i es moguin, que parlin, que facin per si mateixos i es governin i governin». Aquest és el model que nosaltres volem per Catalunya i Espanya en el futur.

Però tornant a avui, convé destacar que ens trobem en un context en què un 55% dels catalans es mostren a favor d'un Estat federal, davant d'un 30% que s'hi mostra contrari. En el conjunt d'Espanya, un 39% està a favor del federalisme segons les dades *Metroscopia* per *El País* del mes de maig, i un 66% dels catalans creuen que la independència és quelcom amb poques o nul·les possibilitats de prosperar, mentre que un 48% creuen que encara hi ha marge pel pacte.

I així, bé i sabent que un 90% estaria d'acord en pactar un millor finançament -com els socialistes proposem-, i un 70% en trobar la via política per poder decidir sobre la relació que volem tenir amb la resta d'Espanya -tal com també nosaltres defensem i hem defensat aquí i a Madrid: la celebració d'una consulta legal i acordada-, uns quants (de diferent signe) prefereixen furgar en la voluntat minoritària de ruptura i no treballar en la voluntat majoritària d'acord, tal com es reclama també des de la societat civil. I en són exemples posicionaments com el del Consell de Cambres de Catalunya o el Cercle d'Economia, que han coincidit amb els nostres postulats fa ben pocs dies.

Per contra, la nostra proposta d'entesa, de reforma federal de la Constitució, és coneguda de tots. Sabeu que, a la darrera campanya electoral, el nostre partit es va comprometre a impulsar una reforma constitucional que abordés quatre grans temes: Reconeixement de la plurinacionalitat. Regles de distribució de competències. Recursos (finançament just) i la representació (Senat federal). I la proposta que hem plantejat resol aquestes qüestions i va més enllà.

En el món globalitzat en què vivim, no podem centrar en debat en la sobirania. En un món definit per sobiranes compartides i interdependències creixents, el federalisme és la millor solució. Em refereixo al federalisme europeu i al federalisme en el marc espanyol. I a Catalunya la disjuntiva és clara: mentre uns preparen (o ni tan sols això) la ruptura, nosaltres optem per construir un nou pacte oferint solucions concretes: una proposta ambiciosa i possible.

Una reforma que no només pretén resoldre el "problema català", sinó que també pretén resoldre els problemes acumulats després de 35 anys de vigència de la Constitució, que va servir per a posar en marxa el procés autonòmic, però que no podia preveure el seu desenvolupament. I en aquest context, els i les socialistes, sempre hem defensat que la lògica evolució del procés autonòmic és l'Estat federal.

I us he de dir que, tal com he pogut constatar a Andalusia, Castella - La Manxa, València, Balears, Astúries, Aragó..., la nostra proposta conté elements bàsics per afavorir el diàleg i el consens necessaris. Ho estic comprovant visitant els nostres companys i companyes socialistes de tot arreu d'Espanya. Hi estic trobant complicitats, bona sintonia, comprensió i voluntat de diàleg, d'entesa, de treballar plegats, de sumar. I el dia 6 de juliol a Granada, tindrem un gran acord del conjunt del socialisme espanyol del qual espero que ens sentim ben orgullosos.

En definitiva, a banda de les necessàries reformes en matèria econòmica i social, per impulsar un canvi del nostre model productiu; de reformar aspectes claus de l'Administració Pública, per guanyar eficiència sense perdre qualitat del servei públic; i d'orientar les polítiques socials a cobrir les prioritats més

fonamentals de les persones en aquests moments, el PSC proposa a la resta de partits d'àmbit català i espanyol una reforma constitucional que creiem imprescindible afrontar amb celeritat, treballant en aquest canvi de model, per aprofundir en el vincle de confiança entre les institucions i la ciutadania, i també oferint un millor encaix de Catalunya en el conjunt.

I ho fem paral·lelament a la nostra feina diària, intensa i prioritària, la campanya "Perquè volem viure amb dignitat", adreçada a la lluita contra l'atur i la pobresa, a buscar solucions en matèria d'habitatge, i garantir uns ingressos mínims per tothom; i això conjuntament amb entitats i agents socials. Aquesta, la lluita de les persones, és la nostra lluita.

I també la lluita política, a Catalunya, Espanya i nivell europeu, treballant per enfortir la socialdemocràcia europea en un moment en què el progrés no es pot desvincular de la construcció d'una Europa diferent. Una Europa que hem de canviar si volem canviar el futur negre que la dreta liberal i conservadora ens ofereix.

Nosaltres no ens resignem a unes polítiques d'austeritat que estan posant en risc no només el creixement i el benestar, sinó també la democràcia. I tampoc ens resignem a una Europa governada per persones no elegides per la ciutadania, que no se sotmeten al control democràtic del Parlament Europeu i que prenen decisions sense tenir en compte els interessos de la gent.

Tenim una oportunitat de canviar aquesta dinàmica però només ho podem fer a nivell europeu, canviant les majories que tenim en aquests moments al Parlament Europeu i al conjunt de països que formen part del Consell. Per això afrontarem unes eleccions europees l'any vinent on posarem tota la nostra intel·ligència i coratge per plantar cara a Merkel i a les propostes que planteja la dreta europea i que aplica Mariano Rajoy a Espanya i Artur Mas a Catalunya, i que estan aprofundint la recessió, la por, l'atur, la desesperança, i donant ales als populismes.

I per poder tenir més veu a Europa, que és allà on cada vegada més es prenen les grans decisions, necessitem tenir veu dins d'una Espanya Federal, amb qui acordem ser més forts i influents a Brussel·les. I no ho aconseguirem com a un país independent fora de la UE.

Davant la dreta re-centralitzadora i conservadora d'un model esgotat, l'espanyolisme més ranci; davant els partits demagogs que parlen de regeneració democràtica però que no es mullen en els temes socials i són extremadament conservadors en temes nacionals, nacionalistes espanyols encoberts. I davant el món independentista i nacionalista català, majoritàriament neoliberal i alienat de la prioritat social i de l'exemplaritat política que els temps d'avui exigeixen. El PSC està fent els deures, amb la bandera del progrés, del federalisme i de l'internacionalisme.

Companyes i companys: el president de la Generalitat que diu estimar tant Catalunya, hauria d'estar preocupat perquè en el nostre país generi tan rebombori la detenció de Bárcenas i tants silencis la llibertat de Millet. Per tant, molts que s'ho facin mirar.

I nosaltres, això sí, tenim un deure afegit: recuperar la confiança de la ciutadania i el nostre sentit com a canalitzadors de les propostes de reforma i de millora de la societat, i com a aliats dels moviments socials a les institucions. I per això és fonamental que, més que mai, donem senyals d'una manera de fer política útil, honesta i transparent, i que doni els seus fruits com espero que doni la propera trobada del dia 6 de juliol a Granada. Com deia Thomas Alva Edison: "*els que asseguren que és impossible no haurien d'interrompre als que ho estem intentant*".

Moltes gràcies, companyes i companys.